

Верховний
Суд

ОГЛЯД РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

За період з 18.05.2020 по 22.05.2020

2020/20

Дата прийняття:	19/05/2020
Дата набуття статусу остаточного:	19/05/2020 (Комітет)
Назва:	CASE OF BOSITS v. SLOVAKIA (Application no. 75041/17)
Зміст:	<p>Справа стосувалася скарги заявника на те, що скасування Верховним судом за екстраординарною касаційною скаргою генерального прокурора остаточного і обов'язкового рішення суду, ухваленого на його користь, суперечило правам заявника, гарантованим пунктом 1 статті 6 Конвенції.</p> <p>Відповідно до постанови, прийнятої у 1945 році, сільськогосподарські землі родичів заявника були конфісковані; окреме рішення комітету з конфіскації було прийнято у 1946 році. Згідно з твердженнями Уряду таким чином держава набула право власності на це майно.</p> <p>В межах процесу відновлення реєстрації певних земельних ділянок та відповідних правовідносин на основі Закону 180/1995 і з метою поновлення реєстру таких земельних ділянок компетентний адміністративний орган 29 вересня 2000 року ухвалив рішення повторно зареєструвати родичів заявника як власників оспорюваного майна. Заявник успадкував відповідні майнові права у 2006 році.</p> <p>У 2009 році держава порушила цивільне провадження з визнання права власності проти заявника, вказуючи, що вона володіла та обробляла цю землю протягом майже 70 років з моменту конфіскації, а повторна реєстрація права власності родичів заявника не була обґрунтована достатніми даними.</p> <p>Суди двох рівнів відхилили позов держави, оскільки не було доведено факту вручення рішення про конфіскацію 1946 року родичам заявника, а отже, процес вилучення не був належним чином завершений. Апеляційний суд також вказав, що держава була членом комісії, яка поновлювала реєстрацію відповідних земельних ділянок, і на підставі рішення державного органу 2000 року держава визнала право власності родичів заявника. Суд відхилив клопотання держави про дозвіл на подання касаційної скарги, зазначивши, що питання, представлені як такі, що мають важливе правове значення, головним чином стосувалися застосування постанови Уряду та наслідків рішення про конфіскацію і вже були врегульовані прецедентною практикою суду. Рішення набуло статусу остаточного 6 вересня 2013 року.</p> <p>Надалі держава звернулася до генерального прокурора з проханням використати свої дискреційні повноваження для оскарження цих</p>

рішень шляхом екстраординарної касаційної скарги до Верховного суду, стверджуючи, що рішення ґрунтувалися на неправильній правовій оцінці справи.

4 вересня 2014 року генеральний прокурор подав таку скаргу, зазначивши, що суди не застосували відповідні правові положення і що позивач (держава) виконала свій тягар доказування стосовно набуття права власності. Таким чином, було зайвим розглядати питання, чи було вручено рішення про конфіскацію родичам заявника згідно з постановою Уряду. Більше того, це рішення не було ухвалено в рамках провадження, на яке поширюється таке регулювання. Прокурор також вважав висновок суду про визнання державою права власності родичів заявника у 2000 році помилковим, оскільки процес поновлення реєстрації мав на меті лише збір доступної інформації про земельні ділянки та правовий статус останніх.

19 грудня 2014 року заявник надав до Верховного суду свої заперечення, в яких зазначив про законність попередніх рішень судів та навів практику ЄСПЛ стосовно принципу правової визначеності.

29 вересня 2015 року Верховний суд скасував оскаржувані рішення та направив справу на новий розгляд до суду першої інстанції. Верховний суд погодився, що держава належним чином довела, що вона набула право власності на землю у 1945 році, і принцип правової визначеності держави не може бути оскаржений після спливу значного часу, неможливо набути право власності на основі поновлення реєстрації.

Заявник оскаржив рішення Верховного суду шляхом подачі конституційної скарги у зв'язку із порушенням його права на справедливий суд та принципу правової визначеності.

29 березня 2017 року Конституційний суд визнав рішення Верховного суду від 29 вересня 2015 року таким, що не порушує прав заявника на справедливий суд та рівність сторін.

Після того, як справу заявника було направлено до суду першої інстанції, провадження у справі було призупинено до ухвалення рішення ЄСПЛ.

Оцінка Суду

Для початку Суд підкреслив, що поданий державою позов про визнання права власності був вирішений на користь заявника, остаточне та обов'язкове рішення суду було скасовано після застосування екстраординарного засобу правового захисту. Таким чином, необхідно з'ясувати чи втручання у первинне завершене провадження у цій справі було сумісним з гарантіями за статтею 6 Конвенції, зокрема принципами верховенства права, правової визначеності та рівності сторін, притаманними цьому положенню

(пункт 30 Рішення).

Суд нещодавно повторив застосовні принципи у своєму рішенні у справі *Draft – Ova a.s. v. Slovakia* (no. 72493/10, § 77–78, 9 червня 2015 року). У зв'язку з цим Суд вважає за доцільне спочатку з'ясувати, чи мали місце певні суттєві та переконливі обставини, щоб виправдати відступ від принципу правової визначеності, згідно з яким у випадку остаточного вирішення судами питання їх рішення не можуть бути поставлені під сумнів (пункт 31 Рішення).

Уряд стверджував, що первинне рішення про визнання права власності заявника мало фактичні та процесуальні помилки і не врахувало статус-кво, заснований на рішеннях, прийнятих майже 70 років тому. Таким чином, це рішення було позбавлене законної сили з огляду на серйозну помилку, яка мала бути виправлена з метою збереження правової визначеності та влади держави. Заявник стверджував, що саме держава оскаржила правову визначеність після ухвалення рішення від 29 вересня 2000 року (пункт 32 Рішення).

Суд підкреслив, що оскаржувані провадження були порушені після подання державою позову про визнання права власності на сільськогосподарське майно, яке колись належало родичам заявника та було предметом конфіскації у 1940-х роках. Питання, які мали бути вирішені в рамках цих проваджень, стосувалися постанови 1945 року про конфіскацію, чинності цього рішення та наслідків для власників майна на підставі Закону 180/1995 про поновлення реєстрації.

На думку Суду, це звичайні правові питання, що належать до загальної судової діяльності. Хоча Верховний суд дійшов висновку, що суди нижчих інстанцій помилково вирішили, що конфіскація не була ефективною і право власності родичів заявника було визнано державою під час поновлення реєстрації, Суд не переконався в тому, що це становило «помилку, що має основоположне значення для судової системи» (див. *Sutyazhnik v. Russia*, no. 8269/02, § 38, 23 липня 2009 року) чи інший недолік або судову помилку, що виправдовувало б втручання в остаточне та обов'язкове рішення суду в цій справі (пункт 33 Рішення).

Більше того, Суд підкреслив, що оскаржуване питання в цій справі виникло в результаті рішення, прийнятого у 2000 році державним органом у зв'язку з поновленням реєстрації існуючих земельних ділянок. Держава як позивач в подальшому провадженні з визнання права власності мала особливий інтерес в його результаті, оскільки вона бажала скасувати адміністративне рішення, відповідно до якого родичі заявника були зареєстровані як власники спірного майна замість держави. У межах цих проваджень, справедливість яких не

	<p>піддавалася сумніву, держава могла надати будь-які аргументи чи докази для захисту своїх прав, включно з питаннями, порушеними пізніше генеральним прокурором. За таких умов Суд вважає, що екстраординарна скарга може розглядатись як додаткова апеляція або, іншими словами, прихована апеляція з точки зору прецедентної практики Суду (див. <i>Ryabykh v. Russia</i>, no. 52854/99, § 52, ECHR 2003-IX) (пункт 34 Рішення).</p> <p>За цих обставин Суд не встановив жодних особливих підстав для відступу від загального принципу правової визначеності, коли суди остаточно вирішують питання і їхнє рішення не має ставитись під сумнів (<i>Brumărescu v. Romania</i> [ВП], no. 28342/95, § 61, ECHR 1999-VII). На цей висновок не впливає те, чи призвело б це до будь-якої реальної шкоди, заподіяної заявнику.</p> <p>Таким чином, в цій справі мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (Конвенція) (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	19/05/2020
Дата набуття статусу остаточного:	19/05/2020 (Комітет)
Назва:	CASE OF RS INVESTMENT LTD v. SLOVAKIA (Application no. 55610/18)
Зміст:	<p>Справа стосувалася скарги компанії-заявника на те, що скасування за екстраординарною касаційною скаргою генерального прокурора остаточного і обов'язкового рішення суду, ухваленого на її користь, суперечило її правам, передбаченим пунктом 1 статті 6 Конвенції.</p> <p>13 березня 2007 року Х. (акціонер компанії Ю.) порушив провадження про відшкодування шкоди проти держави, вказуючи, що у зв'язку з незаконною поведінкою останньої та незаконним рішенням податкового органу щодо реєстрації компанії Ю. як платника ПДВ.</p> <p>18 лютого 2009 року суд першої інстанції частково задовольнив позов, відхиливши заперечення держави про сплив строку позовної давності для таких вимог, та зобов'язав відповідача сплатити на користь Х. близько 4,5 млн євро.</p> <p>За угодою від 27 квітня 2009 року акціонер Х. передав цю вимогу компанії-заявникові, що набула право вступити у провадження 18 червня 2012 року на підставі клопотання Х.</p> <p>30 червня 2009 року суд апеляційної інстанції підтримав попереднє</p>

	<p>рішення суду у повному обсязі.</p> <p>Верховний суд 15 березня 2012 року відхилив подану державою касаційну скаргу. Держава також подала два звернення до генерального прокурора з проханням про використання своїх дискреційних повноважень на оскарження цих рішень судів шляхом подачі екстраординарної скарги, що і було здійснено 17 серпня 2010 року.</p> <p>У своїй скарзі генеральний прокурор вказував, що суди дійшли неправильних висновків, оскільки умови для відшкодування шкоди позивачеві не були дотримані і початкова точка відліку строку позовної давності була визначена помилково.</p> <p>20 березня 2012 року Верховний суд скасував оскаржувані рішення та направив справу на новий розгляд до суду першої інстанції.</p> <p>Рішенням від 17 січня 2013 року суд першої інстанції знову зобов'язав державу сплатити компанії-заявникові компенсацію в розмірі 4,5 млн євро.</p> <p>Рішенням від 24 червня 2014 року, що набуло статусу остаточного 22 серпня 2014 року, апеляційний суд підтримав попереднє рішення і погодився з висновком суду першої інстанції про пред'явлення позову в межах строку позовної давності.</p> <p>Держава знову подала касаційну скаргу, а також звернулася до генерального прокурора з проханням оскаржити рішення судів в екстраординарному порядку. Прокурор зазначав, що суди не розмежували дві позовні вимоги (про відшкодування реальної шкоди та упущеної вигоди), первісних позивачів (компанію Ю. та її акціонера Х.), а також помилково притягнули до відповідальності державу за втрату прибутку Х.</p> <p>15 грудня 2016 року Верховний суд відхилив касаційну скаргу держави як неприйнятну.</p> <p>Проте 31 липня 2017 року за поданою генеральним прокурором екстраординарною скаргою Верховний суд скасував оскаржувані рішення суду у зв'язку з помилками у застосуванні матеріального права (строк позовної давності, відсутність доказів наявності шкоди, причинно-наслідковий зв'язок між заподіяною шкодою та поведінкою органів влади) і направив справу на новий розгляд до суду першої інстанції.</p> <p>Конституційна скарга компанії-заявника щодо порушення принципу правової визначеності рішенням Верховного суду була визнана явно необґрунтованою та відхилена.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).</p>

Дата прийняття:	19/05/2020
Дата набуття статусу остаточного:	19/05/2020 (Комітет)
Назва:	CASE OF POJOGA v. THE REPUBLIC OF MOLDOVA (Application no. 39635/08)
Зміст:	<p>Справа стосувалася несправедливості цивільного провадження в результаті задоволення скарги апеляційним судом, що була подана поза межами строку на оскарження.</p> <p>Заявниця у 1996 році розлучилась зі своїм чоловіком Р. У 2003 році вона здійснила продаж земельної ділянки третій особі. Незабаром після цього Р. порушив провадження про визнання недійсним договору купівлі-продажу, оскільки ділянка була спільною власністю подружжя.</p> <p>31 березня 2006 року суд першої інстанції відхилив позов Р. як необґрунтований. Р. подав апеляцію, проте суд апеляційної інстанції 14 травня 2006 року повернув її у зв'язку із несплатою судового збору та надав 20 днів для його сплати з моменту отримання цієї ухвали.</p> <p>23 листопада 2006 року суд апеляційної інстанції дійшов висновку про невиконання Р. ухвали суду від 14 травня 2006 року і відхилив відповідну скаргу.</p> <p>4 грудня 2006 року Р. подав нову апеляцію на рішення суду від 31 березня 2006 року.</p> <p>8 травня 2007 року після проведення судових слухань, суд апеляційної інстанції задовольнив скаргу Р. та скасував рішення суду першої інстанції від 31 березня 2006 року.</p> <p>Заявниця звернулась із касаційною скаргою до Верховного суду у якій, зокрема, зазначила, що апеляція Р. була подана поза межами строку на апеляційне оскарження.</p> <p>30 січня 2008 року Верховний суд відхилив касаційну скаргу заявниці та підтримав рішення апеляційного суду у повному обсязі. Аргумент заявниці про пізню подачу апеляції не може бути розглянуто, оскільки вона не заявляла про це на стадії апеляційного розгляду. Одна з суддів колегії висловила окрему думку, оскільки вважала, що Верховний суд мав би підтримати аргумент заявниці про те, що скарга Р. була подана поза межами строку і скасувати рішення апеляційного суду.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд). Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності).

Дата прийняття:	19/05/2020
Дата набуття статусу остаточного:	19/05/2020 (Комітет)
Назва:	CASE OF HEROSS LTD v. THE REPUBLIC OF MOLDOVA <i>(Application no. 58982/12)</i>
Зміст:	<p>Справа стосувалася зловживання процедурою перегляду, в результаті чого було неправомірно скасовано остаточне рішення суду, ухвалене на користь компанії-заявника.</p> <p>Остаточним рішенням суду від 27 грудня 2000 року господарський суд зобов'язав компанію В. сплатити компанії-заявникові 118 527 доларів США і 43 914 молдовських леїв.</p> <p>8 вересня 2010 року державна компанія А., яка також була кредитором компанії В. за іншим рішенням суду і не була залучена до провадження між компанією В. та компанією-заявником, звернулася до суду із клопотанням про перегляд судового рішення від 27 грудня 2000 року. Компанія зазначила, що їй стала доступною інформація, яка виправдовує перегляд цього рішення. За твердженням компанії А., вимога компанії-заявника була підтримана незважаючи на відсутність доказу сплати нею судового збору. Більше того, матеріали справи не містять жодного доказу того, що компанія заявник надала оригінали документів на обґрунтування свого позову. До розгляду справи не було залучено перекладача, проти власника компанії-заявника було порушено кримінальне провадження за фактом стверджуваної підробки договору між нею та іншою компанією.</p> <p>22 березня 2011 року господарський суд, погодившись із наведеними компанією А. доводами, задовольнив клопотання про перегляд: скасував рішення суду від 27 грудня 2000 року і поновив провадження у справі. Суд також підкреслив, що його рішення було остаточним та не підлягало оскарженню.</p> <p>2 березня 2012 року господарський суд вирішив припинити поновлене провадження у справі, сторонами в якій були компанія-заявник і компанія В., у зв'язку з процедурою банкрутства щодо останньої.</p> <p>Компанія-заявник оскаржила рішення від 22 березня 2011 року і 2 березня 2012 року, стверджуючи, що перегляд рішення від 27 березня 2000 року становив зловживання процесуальними правами і фактично був прихованою апеляцією.</p> <p>7 червня 2012 року суд апеляційної інстанції відхилив скарги заявника і підтримав обидва рішення суду.</p>

Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд). Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності).
Дата прийняття:	19/05/2020
Дата набуття статусу остаточного:	19/05/2020 (Комітет)
Назва:	CASE OF SINGLA v. RUSSIA (Application no. 9183/16)
Зміст:	<p>Заявник вказував, що його видворення з Російської Федерації після кримінального засудження становило порушення його права на повагу до сімейного життя.</p> <p><i>Кримінальне провадження щодо заявника</i></p> <p>У 1991 році заявник прибув з Індії до Російської Федерації за студентською візою для навчання в університеті в м. Москві. Як убачається з наданих матеріалів, заявник після завершення навчання і далі проживав у Росії на підставі робочої візи.</p> <p>Із 1996 року заявник спільно проживав з громадянкою Російської Федерації Н. А. У 2006 та 2009 роках у них народилися дві доньки. Н. А. та їхні спільні з заявником діти не мали зв'язків з Індією.</p> <p>28 березня 2012 року заявника було затримано, а 13 листопада 2013 року його було засуджено до покарання у виді позбавлення волі на строк п'ять років і шість місяців за обман міської влади м. Москви шляхом шахрайського використання державної орендної нерухомості між 2006 та 2011 роками.</p> <p>Під час відбуття заявником покарання Н. А. та їхні діти спілкувалися з ним по телефону, листувалися і мали побачення. Звільнення заявника мало відбутися у вересні 2017 року.</p> <p>Як убачається з наданих документів, у невстановлену дату влітку 2015 року заявник звернувся із заявою про умовно-дострокове звільнення. 10 серпня 2015 року суд відхилив його клопотання як завчасне.</p> <p>У невстановлену дату 2016 року заявник знову клопотав про умовно-дострокове звільнення. Клопотання було задоволено, і 27 червня 2016 року заявника було звільнено.</p> <p><i>Видворення заявника та оскарження цього рішення</i></p> <p>14 січня 2015 року міністр юстиції Російської Федерації видав указ про небажаність перебування заявника на території Російської Федерації та його депортацію з країни після звільнення з установи виконання покарань, якщо він не покине країну за власним бажанням.</p>

	<p>Заявник намагався оскаржити це рішення до національних судів, аргументуючи порушенням його права на сімейне життя, проте безуспішно.</p> <p><i>Звільнення заявника та його видворення</i></p> <p>В день звільнення заявника – 27 червня 2016 року – державний орган з питань міграції ухвалив рішення про депортацію заявника з посиланням на відповідний указ від 14 січня 2015 року.</p> <p>29 червня 2016 року заявник висловив власне бажання про залишення території Російської Федерації, проте державна виконавча служба не дозволила йому виїхати за межі країни.</p> <p>5 жовтня 2016 року за результатами розгляду скарги заявника, районний суд визнав рішення про депортацію незаконним, зазначивши, що, зважаючи на його дострокове звільнення, заявник має залишитись на території Російської Федерації до завершення строку його покарання під наглядом працівника пенітенціарного органу.</p> <p>17 січня 2017 року адміністративна палата Верховного суду Республіки Мордовія скасувала це рішення та визнала рішення про депортацію законним.</p> <p>25 вересня 2017 року заявника було депортовано з Російської Федерації.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>19/05/2020</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>19/05/2020 (Комітет)</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF REDQUEST LIMITED v. SLOVAKIA <i>(Application no. 2749/17)</i></p>
<p>Зміст:</p>	<p>Справа стосувалася скарги компанії-заявника на те, що остаточне рішення суду, ухвалене на її користь, було скасовано Верховним судом за наслідками розгляду екстраординарної касаційної скарги генерального прокурора, у зв'язку із чим було порушено принцип правової визначеності та рівності сторін.</p> <p>У 2002 році Словацький регуляторний офіс по мережевих ресурсах (the Slovak Regulatory Office for Network Industries) ухвалив низку рішень на основі нового Закону про регулювання, згідно з яким він встановив максимальний тариф на поставку природного газу й електроенергії. Юридична компанія, правонаступником якої</p>

є компанія-заявник, та деякі інші компанії оскаржили це рішення в Конституційному суді, зазначивши, що ці рішення були прийняті до прийняття підзаконних нормативно-правових актів, що мають обов'язкову юридичну силу відповідно до Закону. Рішенням від 7 липня 2006 року Конституційний суд задовольнив скаргу і скасував оскаржувані рішення.

Тим часом, юридична компанія, правонаступником якої є компанія-заявник, звернулась із позовом до держави про відшкодування шкоди, завданої втратою прибутку у зв'язку з різницею між ціною енергії до та після оскаржуваних рішень Офісу.

16 квітня 2009 року суд першої інстанції ухвалив проміжне рішення про наявність підстав для звернення із позовом.

17 серпня 2009 року компанія-позивач поінформувала суд, що вона передала позовну вимогу компанії-заявникові і запропонувала залучити її до провадження замість неї.

30 листопада 2009 року суд першої інстанції скасував своє проміжне рішення у зв'язку з передачею цієї позовної вимоги компанії-заявникові.

16 серпня 2010 року суд санкціонував участь у провадженні компанії-заявника.

25 січня 2013 року суд ухвалив нове проміжне рішення, в якому визнав наявність підстав для позову компанії-заявника. На думку суду, якщо б компанія-заявник не могла б вимагати відшкодування шкоди на тій підставі, що вона не брала участь в первинному провадженні, щодо якого були прийняті оскаржувані рішення, то це суперечило б Конституції.

Держава як відповідач оскаржила таке рішення, посилаючись на те, що суд не може замінити собою Конституційний суд, виключивши правове положення у зв'язку з його ймовірною неконституційністю.

Рішенням від 25 червня 2013 року суд апеляційної інстанції залишив оскаржуване рішення суду в силі.

18 березня 2014 року генеральний прокурор оскаржив рішення від 25 січня 2013 року та 25 червня 2013 року шляхом подачі екстраординарної касаційної скарги.

Рішенням від 16 грудня 2015 року Верховний суд скасував оскаржувані рішення й направив справу на новий розгляд. Суд визнав право генерального прокурора на звернення із касаційною скаргою в екстраординарному порядку. Що стосується суті спору, то Верховний суд погодився із твердженням генерального прокурора про те, що суди не змогли встановити, чи варто притягувати державу до відповідальності за рішення чи поведінку, або з обох причин незважаючи на те, що умови для обох підстав були різними і навіть

	<p>проміжне рішення не може бути ухвалено без з'ясування факту того, чи були такі умови дотримані, чого в цій справі не було.</p> <p>Компанія-заявник звернулась із конституційною скаргою у зв'язку з порушенням її прав, передбачених статтею 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу до Конвенції, проте її скарга була визнана явно необґрунтованою та відхилена.</p> <p>Провадження в суді першої інстанції наразі зупинено у зв'язку із розглядом заяви Судом.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).</p> <p>Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності).</p>

Огляд рішень Європейського суду з прав людини. Рішення за період з 18.05.2020 по 22.05.2020 / Відпов. за вип.: О. Ю. Тарасенко, Д. П. Мордас, Р. Ш. Бабанли. – Київ, 2020. – Вип. 20. – 12 стор.

Застереження:

1. Огляд окремих судових рішень, зокрема й їх переклад, здійснюється працівниками департаменту аналітичної та правової роботи Верховного Суду з використанням матеріалів, розміщених на вебсайтах Європейського суду з прав людини:

<https://www.echr.coe.int/Pages/home.aspx?p=home>,

<https://hudoc.echr.coe.int>.

2. Огляд рішень здійснюється з метою ознайомлення з їх коротким змістом. Для повного розуміння суті висловленої в судовому рішенні правової позиції необхідно ознайомитися з його повним текстом, розміщеним на вебресурсах Європейського суду з прав людини.

3. Інформація має суто допоміжний та довідковий характер та не має на меті висвітлити суть усієї проблематики, яка вирішується відповідними судовими рішеннями.

Стежте за нами онлайн

 fb.com/supremecourt.ua

 t.me/supremecourtua

 @supremecourt_ua